

COLUMN

DE BESTE WENSEN?

‘Mijn witte jas past me niet meer’, zei onlangs een medisch specialist tegen me. Midden veertig, en toch besloten om het vak te verlaten. Deze medisch specialist was niet de eerste. In het gesprek dat je dan met elkaar hebt, gaat het natuurlijk primair over de persoonlijke afweging die onder dat besluit ligt. Maar het is niet alléén een kwestie van individuele keuzes. Het staat ook voor een dieperliggend probleem, namelijk dat de omstandigheden waarin medisch specialisten hun werk doen jaar na jaar geleidelijk zwaarder zijn geworden. En het zicht op verbetering achter de horizon verdwijnt.

Terwijl we het eigenlijk ontzettend goed doen. In de medisch-specialistische zorg blinkt Nederland in vergelijking met andere landen uit in het leveren van een hoge kwaliteit tegen een gemiddelde prijs. We hebben al jaren een solide toppositie in de Europese zorgranglijsten. Dat gaat natuurlijk niet vanzelf, zeker niet als je weet dat we stevige uitdagingen hebben door de (dubbele) vergrijzing, door het toenemende tekort aan collega-zorgverleners en de bureaucratische rompslomp. Te midden van al deze uitdagingen streven we dagelijks naar de beste zorg voor onze patiënten. En met succes. Want ondanks dat de totale zorgkosten stijgen, blijven de kosten voor ziekenhuiszorg als percentage van het bruto binnenlands product al jaren stabiel. En dit ondanks de vergrijzing. Onder toenemende druk en met soms beperkte middelen en mensen hebben we dit toch weten te bereiken. Daar mogen we terecht trots op zijn.

De kosten zijn echter niet het grootste probleem van de zorg, dat is wat mij betreft het aantal beschikbare zorgverleners. Daarom is het cruciaal om extra aandacht te besteden aan alle collega's uit ons team, aan elkaar. Dit geldt voor onszelf, maar ook voor de andere partijen in de zorg en de politiek. Als we dat nalaten, lopen we namelijk het risico nog meer collega's te verliezen.

In mijn eerste jaar als voorzitter ontmoette ik bij elk werkbezoek bevlogen medisch specialisten. Elk ziekenhuis heeft zijn eigen uitdagingen, maar steeds hoorde ik dezelfde vragen: Hoe houden we plezier in ons werk te midden van alle uitdagingen? Hoe kunnen we voorkomen dat meer collega's gedisilluseerd raken en de zorg vaarwelzeggen? Want als we één voor één het schip verlaten, wordt de last voor de achterblijvers steeds zwaarder.

Voldoende en leuke collega's vormen een essentiële energiebron. Het afgelopen jaar heb ik op verschillende podia het werken in de zorg vergeleken met topsport, maar om als topteam te functioneren moeten de basisfaciliteiten wel op orde zijn. Toegankelijke patiëntgegevens, uniforme werking van het epd in elk ziekenhuis - er zijn nog genoeg verbeteringen te wensen. Maar het allerbelangrijkste blijft een goed functionerend team, met voldoende collega's. Als we dat hebben, kunnen we niet alleen topzorg bieden, maar ook ervoor zorgen dat we met plezier blijven werken. Want hoe fantastisch zou het zijn als we volgend jaar met meer collega's rond de kerstboom zitten, met zowel de nieuwe aanwas als degenen die er nu al zijn?

Dát is onze beste wens.

Piet-Hein Buiting
Voorzitter Federatie Medisch Specialisten

